

[Aksel Larsen.]

spørgsmål i udvalget. Vi påstår jo ikke, at vi absolut har fundet de vises sten, og at punktskatterne bør regulere endeligt sådan og sådan, men vi har rørt ved det område, hvor vi mente der burde ske lettelser, og hvor der kunne ske lettelser. Det må vi så forhandle nærmere om i udvalget, og jeg skulle tro, dels med de synspunkter, finansministeren ved andre lejligheder har båret til skue, og dels på grund af regeringens og regeringspartierne almindelige løfter om, at befolkningens skattebyrde ikke må blive for høj, at det må være muligt at nå til resultater.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den i London, Moskva og Washington den 1. juli 1968 undertegnede traktat om ikke-spredning af kernevåben.

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. VII) findes i tillæg A. sp. 987, fremsættelsen i tidenden sp. 492).

Sagen sættes til forhandling.

Camre: Da mit partis ordfører i nedrustningsspørgsmål ikke kan være til stede her i dag, skal jeg på socialdemokratiets vegne gøre nogle bemærkninger til denne sag.

Den foreliggende traktat om ikke-spredning af kernevåben repræsenterer det, som den svagere part i kernevåbenkapløbet, nemlig ikke-atommagterne, kan opnå i øjeblikket. Det er vel ikke alt, men det er noget uhyre værdifuldt. Traktaten forbyder de deltagende kernevåbenstater at overføre kerne-

våben og atomsprængstoffer til ikke-atomlandene, og den forbyder ikke-atomlandene at modtage eller at producere sådanne kernevåben. På tilsvarende måde forbydes det gensidigt at yde og at modtage hjælp til at udvikle kernevåben, og dette er en uhyre landvinding.

Den spredning af kernevåben til flere stater, som meget snart ville være blevet en kendsgerning, indebærer en dødelig risiko for hele verden. Efterhånden som fremstillingen af kernevåben bliver billigere, ville en række små stater uundgåeligt komme i besiddelse deraf, og de ville meget snart kunne tage dem i brug til at klare stridigheder med nabostater, og derefter kunne man hurtigt forvente optrapninger. Det er denne form for spredning, der standses med den foreliggende traktat, det er den såkaldte horisontale spredning, som ville give flere fingre mulighed for at trykke på atomaftrækkerne.

Men der eksisterer også en såkaldt vertikal spredning. Det vil sige, at atommagternes stadige opbygning af større lagre af atomvåben og dermed risikoen for et endnu større ragnarok ikke bliver standset ved denne traktat. Det forhold, at atommagterne kan fortsætte prøvesprængningerne, omend det kun er de underjordiske, og kan fortsætte oprustningen, giver denne traktat et vist præg af at være en monopolaftale imellem supermagterne USA og Sovjetunionen, og det gør det muligt for disse lande stadig at beherske verden uindskrænket og absolut.

De krav, som ikke-atommagterne rejste ved udformningen af traktaten, må socialdemokratiet derfor betegne som fuldt ud rimelige. Med udgangspunkt i den resolution om de principper, hvorpå en ikke-spredningsaftale måtte hvile, der blev vedtaget på FN's 20. generalforsamling i 1965, krævede som bekendt flere ikke-atomlande, at traktaten skulle tilstræbe en acceptabel ligevægt mellem gensidige forpligtelser og byrder for atommagterne og ikke-atommagterne. Sverige krævede blandt andre, at traktaten ud over sit øvrige indhold skulle indeholde en fuldstændig prøvestopaf aftale og et produktionsstop for spalteligt materiale til militærbrug, og jeg vil gerne understrege, at disse krav er, hvad socialdemokratiet havde ønsket at se gennemført. Vi fik på nedrustningsområdet kun traktatens for-